

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΗΜ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β'. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 22 του Αυγούστου 1904 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Όδος Οικονόμου αὐθ. 4 | ΑΡΙΘ. 110

ΑΝΤΡΕΣ ΚΑΙ ΜΩΡΑ

Τώρα τελεφεταλὰ ρώτησε κάποιος τὸ μεγάλο πολιτικὸ τῆς Γαλιωνίας Ἴτο, πῶς κατορθώσε ἡ πατρίδα του νὰ προκοψῇ τόσο καταπληχτικὰ. Νὰ τί ἀπάντησε ὁ Ἴτος ὁ μικρὸς μετ' ἐν δέμας, ἀλλὰ μαχητῆς. Εἶπε. «Ἀπὸ τὴν ἰσχυρὴν καταλάβω πῶς πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε τοὺς δυτικούς μετ' ἐν ὅσους, μὰ καὶ πῶς πᾶσα ἀνάγκη ἀμέσως ἀμέσως νὰ μορφωθῶμε οἱ ἴδιοι τόσο πρὸς τὴν μὴ μᾶς χρειάζεται ξένος ὁδηγὸς καὶ ξένη ἐπίβλεψη».

Πῶς τὰ ζουλέεις σὺν ἀκούς καὶ βλέπεις τέτια ἀντρικά λόγια κ' ἔργα κ' ἔπειτα τὰ παραβά- λεις μετ' ἐν δέμας! Πρῶτα κοίτα πῶς μιλά ὁ πολιτικὸς μετ' ἐν ὅσους καὶ ἀληθινὸν πατριωτισ- μόν, καὶ τότες θυμήσου τί γινώμεις ἔχουν οἱ δι- κοί μας οἱ πολιτικοί! Κατὰ τὸ Ντεληγιάνη ἀξάφνα, ἡ συναλλαγὴ, δηλαδὴ ἡ κατάχρησις, μᾶς ἐπιβάλλεται ἀπὸ τοὺς θεσμούς, (χειροκρο- τήματα καὶ ζήτη) ἀφοῦ μετ' ἐν τῇ συναλλαγῇ γί- νεται νὰ ὑπάρξῃ ὑπουργὸς ὁ Ντεληγιάνης, πού εἶναι ὡς εἶδος θεσμὸς τοῦ τόπου. Κατὰ τὸ Θε- οτόκη, ἡ συναλλαγὴ, δηλαδὴ ἡ κατάχρησις, εἶναι ἀνάγκη (ζήτη καὶ χειροκροτήματα), ἀφοῦ ἂν τὴν ἀφαιρέσεις θὰ τραβηχτῇ ἐκείνος σπῆτι του μ' ὅλα του τὰ φῶτα ἀφίνοντάς μας μέσα σὲ βαθὺ σκοτάδι. Σ' ἀπτά καταγίνονται οἱ δι- κοί μας πολιτικοί παρὰ δὲν τοὺς πηγαίνει ὁ νοὸς τους.

Πᾶρε τώρα καὶ τὰ ἔργα. Οἱ Γαλιωνέζοι, οἱ ἄντρες, δὲν εἶπαν μοναχὰ πῶς πρέπει νὰ γί- νουν ἀνεξάρτητοι, μὰ καὶ σὲ λίγα χρόνια ἔγι- ναν. Ἐμεῖς ὅμως ὕστερα ἀπὸ κοντὰ ἐνδὸς αἰῶνα λεφτεριά καὶ συγκοινωνία μετ' ἐν τοῖς πολιτισμῶ, εἶμαστε ἀκόμα μωρά. Τίποτα δικό μας μῆτε κάναμε μῆτε μποροῦμε νὰ κάνομε. Ἐνα και- νούριο εἶδος καρφὶ κανεῖς μας δὲν ἀνακάλυψε. Κοίταξε ἀξάφνα τὴ γλῶσσα μας καὶ τὰ γράμ- ματα, ὅπου τὸ ἔθνος ὡς τώρα ἐξόδιασε τὰ μαλ- λοκέφαλά του. Οἱ δασκάλοι μας σοὺ λὲν ἀκό- μα πῶς περιττὸ τίποτα δικό μας νὰ δημιουρ- γήσουμε. Ὅ,τι χρειάζεται εἶναι νὰ μελετᾷς τοὺς παλιούς, ὅχι γιὰ νὰ φωτιστεῖς πῶς (μετ' ἐν ὅσους, ὅπως εἶπε ὁ Ἴτος) παρά γιὰ νὰν τοὺς ἀντιγράψῃς καὶ νὰ ξαναμουρμουρίζῃς τὰ λόγια τους ἀναρῆρα καὶ μαϊμουδιστά. Ἡ ἀθέλεια, πᾶρε ἄλλο παρά- δειγμα, τὰ στρατιωτικά μας, πρὸ σκοπὸ τάχα ἔχουνε νὰ μορφώσουν τ' ἀδέρφια μας. Ξανα- διαβάζοντε τίς προάλλες τὴν Ἐκθεσὴ τοῦ Διαδόχου ἀπορρησά βλέποντας πῶς, ἀφοῦ στεί- λαμε, μετ' ἐν ἑκατοντάδες τοὺς ἀξιωματικούς μας νὰ σπουδάζουνε στὰ ξένα, τὰ μόνα στρα- τευτικά μὲ σχέδια μᾶς τὰ ἔχουν κάνει ξέ- νους. Ἡ κθετὴ μάλιστα προσπαθεῖ ν' ἀπο-

δείξῃ πῶς ἐκεῖνα τὰ σχέδια ἐφαρμόστηκαν κατὰ τὸν πόλεμον γιὰ τὴ φυσικὰ ὑποθέτει πῶς μετ' ἐν κεφάλαια πρὸς τοὺς, φτάνει νὰ δείξῃς πῶς ἔγινε ὅ,τι ἀρμήνευαν ξένοι, καὶ ὅλοι μας θὰ παρα- δεχτοῦμε πῶς ἔγινε ὅ,τι ἀνθρώπινα μποροῦσε ν' ἀπαιτήσῃς. Ἐμεῖς δηλαδὴ εἶμαστε ἀκόμα στὴν νταντὴ τὰ γέμια.

ΔΕΚΛΕΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

1

Σὲ φυγαδέψαν οἱ γονοὶ σου
—κλέφτες τοῦ ὁ,τι ὁ Θεὸς δίνει—
τόρα στάνάβλεμμά σου τὰστρα
πυάνουν τοῦ χαλασμοῦ τὴ δίνω

καὶ πέφτουνε ὡς στὰ γόνατά μου
ἀναλυμένο δακρυοδόλι,
καὶ γὰρ στὸν κόρφο μου τὰ κρύδα
καὶ δὲ μετ' ἐν πιάνει ὀργὴ καὶ βόλι.

Καὶ θεοκυνήγητος ἂν κλαίγω,
δὲ οἶσιν ἡ φλόγα τῶν ἐντὸς μου,
εἶσαι τοῦ αἵματός μου αἶμα
καὶ εἶσαι σάρκα τῆς σαρκὸς μου.

2

Πλάτῃ δὲ δροσολούστρια
σὲ νερὸ ἀγιασμένο,
μ' ἔθηκε τὸ ταξίδι σου
μετ' ἐν φτεροῦ σπασμένο.

θρέφει μετ' ἐν ἀνάμνησιν
μὰ καὶ φαρμακώνει
κι ὅ,τι ὡς χτὲς μετ' ἐν θέρμαινε
τόρα μετ' ἐν παγώνει.

Καὶ κυττῷ ἐφτασφράγιστα
τὰ παράθυρά σου
τὰ κακόψυχα δὲ λὲν
γιὰ τὴ σφοδρά σου

καὶ τὰ χιλιομίσσησα
καὶ δὲν τὰ ματάνειδα
κι ἄς μοῦ ξαναδείξουνε
τοῦ Ἥλιου τὴ Νερότῃδα.

3

Ἀνέβα στὸν παράδεισο
τοῦ ἀκρόδουλου, τοῦ δάδου
καὶ Νιόβη τρισμαρμάρωτη
ὡς πρὸς νὰ μ' εὖρης στάσου.

Γὼ κολασμένο σύννεφο
θάρτω πὰ στὰ μαλλιά σου
καὶ τὴν καρδιά μου σφίγγοντας
θὰ βρέξω στὴν καρδιά σου

καὶ θὰ σοὺ λέγω ἀστράφτοντας:
κι ἂν σὲ πετοῦν μακριὰ μου
σὲ συντροφεύει ὁ πόνος μου,
κλαῖς μετ' ἐν δάκρυά μου!

4

Κι ἂν ἡ πνοὴ στενεύῃ μου
ποῦ τὴν ἐρμιά ἀπαντάει
καὶ τῶν ματιῶν ὁ στεναγμὸς
τὰ δάκρυά μου κλωσάει

κι ἂν σου γλυκοθυγαίνοντας
ἡμέρωνε τὰ στήθια
ἡ ξενιτειὰ ἡ ἀγιάτρευτη
μετ' ἐν Κίρκης παραμύθια,

δὲ θάθελα, χρυσοῦλα μου,
ποτὲς μου νὰ θελήσω
νᾶταν ἡ θάλασσα γυαλί
νὰ τὴν περιπατήσω,

γιατὶ ἀπὸ μετ' ἐν τόσο μακριὰ,
κι ἀκόμ' ἂν πᾶς, δὲ θὰ ἦσο
ὅσ' ὅταν γὼ στὰ πόδια σου
μὴ μὲρα ξεψυχῶ

5

Μία βραδυὴ λευκότατην
ἀπὸ τὸν Φοῖβο ἐπάρτης
—μῆνα μου μετ' ἐν ἀνοιξὴ
ἂν μετ' ἐν θυμάσαι, ἂν θάρτης—

νὰ τρέξω στὴν πονετικιά
τῶν ῥόδων καλωσύνη
νὰ δανειστῶ τὸ χρῶμά τους
καὶ τὴ χρυσὴ γαλήνη

γιὰ νὰ μετ' ἐν δῆς γλυκόγελος
στὰ μάτια τί θὰ γράψω:
ψέμμα πῶς εἶμ' ἡ Ἀνάστασις
τοῦ Λάζαρου ἀπ' τὸν τάφο!

6

Ἀπ' τὸλόχαρο στρατὶ
περπατᾷ σκυμμένος
χάνεται ὁ ἀνήθορος
διπλοφανεμένος.

Καὶ τάνθόσκεπο κλαρὶ
στοῦ βραδυοῦ τὴν αὔρα
ρίχνει τὴ λευκότη του
καὶ φοραίνει μαῦρα

καὶ θαρρῶ πῶς μ' ἀκολουθεῖς
σὺν καὶ πάντα, φῶς μου,
στρέφουμαι—κ' ἡ μοναξιά
πλάγι, πίδου, μπρὸς μου...

Ὅ! ποῦ ἀλαφροδίκωτη
πάταες τὴ σκιά μου
κ' ἔνα βάρος σήκωνες
μέγ' ἀπὸ τὴν καρδιά μου!

7

Οἱ νύχτες νᾶν ἀπέραντες
κ' ἔπνος νὰ μὴ μοῦ μὲνη,
τὰ πένθη, λές, τὰλύγιστα
ἡ Πηνελόπ' ἐφαίνεται.

Καὶ γὼ μνηστῆρας πάνσεπτος
καὶ μέθυρος τοῦ αἵματός μου

• να θερμοσφίξω απλώνουμαι
τά κάλλη ένοϋ θανάτου

και με ξεφεύγ' ή ύψη σου
αναγελάστρα, πλάνα
και στο βαρύ άγριοξύπνημα
μοιρολογά ή καρπάνα.

18

Τρέξε πριν με βάλουνε
στο χώμα, ω Έρωτά μου,
νά δραματισθής βαθειά
στα μάτια τά νεκρά μου

που σου λαχταρίζουνε
ορθάνοιχτα άκόμα
τά χιλιόχρονα μαλλιά
και τάσημένο χρώμα,

και δακρυών χιονόνερο
στερνό θε ν' απολύσουν
τη θολήν εικόνα σου
ν' ακριδοκαθαρίσουν,

όχι νάν τη σβύσουνε,
γιατ' άλυωτη θα μένη
στο πετράδι τών ματιών
διαμαντοκαλισμένη.

9

Τό τελευταίο σου γραμματάκι,
που σπασταράει άκόμα έμπρός μου,
θα έχω ήβειρει τάχειλάκι
νάν το φιλάω, νάν το φιλάω,

χωρίς πώς θα ζηλοτυπήσης
νά φοβηθώ, φώς μου και φώς μου,
ένα χαρτί κι όταν γροικη όης
πώς άντι σένα τό μιλάω.

10

Θυμούμαι κοί τη σκέψη μου
σκορπίζω και συνάζω
κι ως πέρ' άπ' τά όρια της έυχής
κατάκρυ' αναγαλλιάζω.

Και Άγιος Τάφος λάμπουνε
χαράς που τά μυρόνει .
τά χείλη, που κ' ή άνάδα μου
δεν γγίζει, δεν σπιλόνει.

Είδαί ο Θεός ο Άναρχος
ένός ανθρώπου άθρου
και τό Θεό τόν ήλιθε
ο άνθρωπος του Όρατου !

K. I. ΒΑΡΝΑΛΗΣ.

ΘΕΣΣΑΛΙΚΑ ΔΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΑΝΤΡΕΙΑ

Καλά καλά δεν είχε φέξη άκόμα κ' ή κυρά Γαρφουλιά καθόνταν στο κατώφλιο της σκεπτική πολύ της βασάνιζαν τό μυαλό τή τουφέκια πουχαν άκουστέ ή νύχτα κάποιος βέβαια άρρεβώνιασε μ' ά πηδες και πηδες πηρες ; αϋτου ήταν ο κόμπος. "Α! και νά παντρεύονταν ή άνηψιά της ή κόρη του καπετάν Σταμάτη του άδερφου της ; μ' ά πότε θα γινόνταν αϋτό ; αϋτό ; τό πότε της είχε γείνη μεράκι ; λίγο καιρό άκόμα και θα τη φώναζαν την άνηψιά της γεροντοκόριτσο και τότε πώς νά βγή ή κυρά Γαρφουλιά νά μιλήση ή νά μαλώτη με γειτόνισσα ; τότε καλλίτερα νά μή ζούσε νά ιδή τέτλια καταφρόνια... Μ' ά νά που πρόβαλε μιά σκυμένη κάτ' άπ' τη στάμνα της. "Ας τη ρωτήσω, ειπεν ή Γαρφουλιά κ' έσηκώθηκε.

—Βασιλικούλα φώναξε.

—Βασιλικούλα κείνη μόλις γύρισε νά ιδή πιδε φωνάζει.
—Δεν άκούε λένου πιδε άρρεβώνιασε άπόψ'.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΠΑΤΡΙΔΑ

(Συνέχεια)

ΟΙ ΧΕΙΜΑΔΙΩΤΕΣ

—Μή κλείση ή Παπαδιά ! δηλαδή ο δρόμος που διαβαίνει άπ' την κορφή του βουνού Μυήνου. Αϋτό είναι ο φόβος τών οδοιπόρων. Μή τους πιάση τό χιόνι εκεί επάνω και δεν μπορέσουν νά περάσουν. Γιαϋτό βιάζονται νά διαβούν.

Νύχτα τρισκότιδο περνούσαμε άπό κει μέσχα στα έλατα. Κάτω λάσπη και άπό πάνω χιονόνερο.

Στό πλάι μας σάν σκιές κάποιου γλίστρησαν ψάχουντας έδω κ'έκει,κι άπό πίσω τους άκολουθούχαν βώδια και γιδοπρόβατα.

"Ήσαν χειμαδιώτες" δηλαδή χωρικοί που πήγαιναν νά ξεχειμάσουν.

"Ανάψαμε ένα κει νά ιδούμε που βρισκόμαστε. Τά ζώα, τραβηγμένα άπό τη βροχή, έκινδύνευαν νά κυλίσουν κάτω στα βάθη. Τή ένα τό έπρολάβαμε άρπάζοντας το άπ' την ούρά.

"Όταν εξημέρασε, πλήθος κόσμου, γυναίκες φορτωμένες, παιδάκια ξεπόλυτα και κουρελιασμένα, ζώα γεμάτα κπό όλων τών ειδών οικιακά πράγματα, έδιαβαίναν, έδιάβαιναν.

"Ο άποκλεισμός του χειμώνα τους έστερνε πρής τά κάτω, ή φτώχεια και ή άνάγκη της έργασίας. Δεν τους κρατεί ο τόπος τους. Είκόνες που σβήνουν κάθε ποίηση και γεμίζουν λύπη.

Κάτω άπό έναν έλατο που δεν έκρατούσε την πολλή την βροχή έχει άπλώσει ένα πανί μιά οικογένεια που τις άκρες του κρατούν όρθιοι ο πατέρας κ' ή μάνα για νά προφυλάξουν μισοσβεσμένη φωτιά.

"Από κάτω άπ' τό πανί μιά μουσκεμένη και ξεπόλυτη κόρη, ψήνει τό ψωμί για νά φάνε. Κόσμος άπό μικρός βαλμένος στην τυραννία και στην πόλεμο με τά στοιχεία.

ΕΚΠΑΤΡΙΣΜΟΣ

Και όμως με όλα τά κακά του τόπου τους, με όλα τη φτώχεια τους οι Ρουμελιώτες δεν εκπατριζονται ; έτσι πολλοί καθώς στον Μοριά, ούδε φεύγουν μακριά και για πάντοτε. Στην Πόλη πηγαινουν οι Καραπενησιώτες, στην Βλαχία και στην Ρωσία οι Κραββαρίτες, στο Λαύριο και στην Αθήνα οι Δωριείς και οι πλησιέχωροι.

"Εργάζονται πολύ, κοπιαστικά, σχεδόν για τό τί-

ποτε. Και δεν βλέπουν την ώρα νά τρέξουν στα βουνά τους που κάνει κανείς έφτά καρδιές τό καλοκαίρι, όπως λένε, και ν' αφήσουν τά χειμαδιά του κάμπου.

Είδα έκαν γέρο που άφησε τους δικούς του και ήρθε ήμερών δρόμο μέσ' στον χειμώνα για νά πεθάνη τουλάχιστο στο χωριό του.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

"Ενας ύμνος τιμής τους χρειάζεται. Αϋτες βρισκουν την Ρούμελη. Εργάζονται περισσότερο άπό τους άντρες. Είναι και στο σπίτι και έξω. Μοχθούν κυριολεκτικώς. "Ιδίως στην Δωρίδα και στην Ναυπακτία. Σκληροκαγνημένες, ακούρατες, τολμηρές, περήφανες, τίμιες. Αίώνως δεν άδειαζουν. Κάθε είδος δουλειά κάνουν και έμφορεύονται κόμην.

Τύφλα ν'άχη ή χαμαφύτησή.

"Επάνω στις κορφές τών ύψηλών έλάτων σκαρφαλώνουν τά τσουπάκια, δηλαδή τά μικρά κοριτσάκια, και συναίζουν την μελίσ, φυτό παρσίτο στα έλατα, για νά ταρίσουν τά μαρτίνια τους, τά σπιτικά ζώα τους που θά σφαχούν την Λαμπρή ή του άγιου Γεωργίου.

Πίσω στην ράχη τους έχουν δεμένο τό τσεκούρι, και κάτω στην ρίζα του δένδρου έχουν αφήσει την ρόκα για νά πλέκουν στην δρόμο όταν γυρίζουν φορτωμένα, κ' έτσι νά μή χάσουν ούτε λεπτό της ώρας.

Πέρα στην Αρπυλία, σ' ένα μεγάλο χωριό της Ευρυτανίας, χωριό ιδιότροπο και άξιο για μελέτη, χωμένο μέσ' στο βουνό της Οζείας και κατοικημένο όλα άπό βυσκοίς, πούες θά τό πιστήψη, οι γυναίκες όλες βουσκοπούλες με τσαρούχια φουντωτά σκαρίζουν τά πρόβατα, αφήνοντας πολλές φορές τους άντρες πίσω νά πλέξουν τη ρόκα.

Και βλέπει κανείς στα μαγαζιά τους άντρες νά πλέκουν ως που νά γυρή ή μέρα.

Ο ΜΗΟΜΗΟΤΑΣ

Μιά μέρα έλαβα γράμμα άπό ένα φίλο μου, όπου μου έθύμιζε ότι τό μέρος που πηγαινω τρέζεται με μπουμπότα, ψωμί άραβουσιτισιο, ξερό, που δεν τό περνάει βόλι.

Για τό τελευταίο αϋτό είχε άδικο. Οι γυναίκες στην Ρούμελη δεν αφήνουν νά ξεραθ ή μπουμπότα. Ζυμώνουν πολλές φορές την ήμερα για νά είναι ζεστό τό χαμοκούκι, τό ψωμί που δεν είναι άνευατισμένο, αλλά εκ του προχείρου τό βίχνουν στην φωτογωνιά του σπιτιού κάτω άπύ την παφιλένια γάστρα.

"Επειτα άμα ξεραθ τό ψωμί τό πυρώνουν στην

—Δεν ξέρου Γαρφουλιά μ' ά σε γιαλάσου, και τράβηξε τό δρόμο της ένώ ή κυρά Γαρφουλιά κάθησε πάλι συλλογισμένη στο κατώφλι της. Τώρα όμως φάνηκε στη θύρα της κι άλλη γειτόνισσα ή Γρύλλαινα. Απύθωσε τη στάμνα στο κατώφλι, κλειδωσε, πήρε τό κλειδί, φορτώθηκε τη στάμνα στον ώμο και κίνησε για νερό. Καταιδώνοντα τά σκαλιά στοχάστηκε την κυρά Γαρφουλιά και την καλημέρησε. Καλημέρα κυρά Γαρφ. πώς έτσι ταχυνό-ταχυνό δώ ; Κείνη δεν άπάντησε γιατί την ίδια στιγμή βωτούσε.

—Κίντες για νερό γλέπου δέ μ' έλες πηδες σύβας ; άπόψε ;

—"Αμ' με τις γίδες τό γαμπρό κυρά Γαρφ. ή άνηψιά σ' δ' ή Μαρουδή πήρε τό γιό τ' καπετάν Βλάστη.

Αϋτό δεν τό περίμενε ή κυρά Γαρφ. έσπρωξε τη θύρα με θυμό που κόντεψε νά σπάση και μπήκε μες την αϋλή. "Ακούε εκεί νά δώσουνε σε τέτλια κοπέλλα, ένα σιλιδόνε, ένα σιχαμένον' δέ βρέθηκε άλλο παιδί νά κάνουν ; μόνη καταλάβαιναν πώς είχε ο γέρο Βλάστης κάτι παραδάκια κι ούλα ο άδερφός της τάτφαιγα... άχ... κείνος ο άδερφός της... ο καπετάν Σταμάτης... ές τον εύρισκε και έδλεπες τι είχε νά του ψάλλη. Αϋτά σκέφτηκε και πνίγοντα τό θυμό της πήγε κι έπιασε τό κατώφλι, γιατί αϋτήν την ώρα θά περνούσαν ο άδερφός της πηγαινόντα στο καφενείο. Και πραγματικώς σε λίγην ώρα παρουσιάστηκε ο καπετάν Σταμάτης με τό κομπολόι στο χέρι.

Τόν προσήρε ή κυρά Γαρφουλιά πριν νά καλημερίση.

—"Εκανε γαμπρό, έμαθα —"Εκανε" γιατί ;

—Με τις γίδες σας δ' ά, μον ειχε κι άλλη άδερφή νά καλέσει και δέ με κάλεσε και μένα ;

—Τι σ' ήθελα νά μ' καλέσει ; παντρεία.

—"Αμ' τέτλια παντρεία, μούρα σ' και ν' έκανε ; χράμ-σες κοντζάμ' κοπέλλα σ' ένα σχαμένονε. "Αμ' καλλίτερα ένα γύφτο πάρα τόν τσιμπλάρ". Κ' έκλεισε τη θύρα πίσω της.

—Παλαθή ! μουμούριζεν ο άδερφός της.

Κάθε άλλη γυναίκα στη θέση της Γαρφουλιάς θά υποχωρούσε ; έγεινε πηιά, δεν ξεγίνεται, θά έλεγε αϋτή όμως δεν ήταν σάν τις άλλες ; είχε μεγάλη μανία σ' δ,τι καταπιάνονταν. "Αφ' ού μιά φορά, θυμούνταν οι γειτόνισσες μάλλωτε με μιά κ' επείδης έκείνη την έπνιξε με τις φωνές της, που ή σωνή της Γαρφουλιάς δεν άκούονταν, τ' άκουε ; βλέπει και παραπέρα μιά σκεπή, που κατέβαινε ως ένα γόνα άπ' τη γής ; άνεβαίνει τό λοιπόν στην σκεπή κι άρχίζει νά ξεφωνίζει τόσο, που ή άλλη έφυγε κατασκαμμένη άπ' τό θυμό της, κι ο κόσμος έσκασε στα γέλια. "Απ' τον καιρό εκείνον, δτες μάλλωσαν με την κυρά Γαρφουλιά (σχεδόν καθημερινώς) την έλεγαν ξεσκέπαστη, ίσως για νά της θυμίζουν και τη σκεπή. Σάν τέτλια τό λοιπόν που ήταν ή κυρά Γαρφ. έδ έδειλασε, αλλά σκέφτηκε νά χαλάση την παντρεία.

"Ός την άλλη βδομάδα είχαν τελειώση οι μεπαλδες της άραβώνας και τη δευτέρα πρωί ο καπετάν Σταμάτης πήρε τη βάρκα του και πήγε για ψάρια. "Ήταν ήμερα